

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 3Co/670/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7106210251
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 02. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ladislav Duditš
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2017:7106210251.11

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ladislava Duditša a sudkýň JUDr. Evy Feťkovej a Mgr. Angeliky Sopoligovej v spore žalobcu W. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom v N., F. XX, zastúpeného JUDr. Marekom Radačovským, MBA, advokátom so sídlom v Košiciach, Žriedlová 3 proti žalovanému W. M., nar. X.XX.XXXX, bytom v N., G. X, zastúpenému JUDr. Richardom Kovalčíkom, advokátom so sídlom v Košiciach, Rázusova 1, o zaplatenie 7.302,66 eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Košice I zo dňa 18.12.2012 č.k. 19C/75/2006-417 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalovanému priznáva plnú náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcovi.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Košice I (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 18.12.2012 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zaplatenia sumy 7.302,66 eur s príslušenstvom z dôvodu poddžníckej žaloby. Žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania na účet jeho právneho zástupcu vo výške 2.467,00 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

2. Súd prvej inštancie rozsudok odôvodnil tým, že žalovaný je dlžníkom povinnej X. N. v exekučnom konaní vedenom súdnym exekútorom JUDr. Andrejom Dembickým pod sp.zn. EX 1004/2002. Poukázal na to, že podmienky prípustnosti poddžníckej žaloby upravuje Exekučný poriadok, pričom právnym dôvodom je nevyplatenie príkazanej pohľadávky po jej splatnosti. Oprávnený získava procesnú aktívnu legitímáciu na podanie žaloby proti dlžníkovi povinného v deň nasledujúci potom, čo bol dlžníkovi doručený exekučný príkaz na zaplatenie splatnej pohľadávky a ak k vyplateniu nedošlo alebo v deň nasledujúci po jej splatnosti, ak nastala neskôr (až po doručení exekučného príkazu) a ak k jej vyplateniu oprávnenému nedošlo. Na základe účinného exekučného príkazu vzniká dlžníkovi povinného povinnosť vyplatiť jeho dlh oprávnenému. Ak k tomu nedošlo, prechádza na oprávneného aktívna legitímácia na vymáhanie pohľadávky, ktorú má povinný voči svojmu dlžníkovi. Aktívna legitímácia prechádza na oprávneného v rozsahu pohľadávky vrátane jej príslušenstva. Súd prvej inštancie uviedol, že pre posúdenie veci samotnej bolo dôležité, či v prejednávanej veci boli splnené podmienky pre podanie poddžníckej žaloby podľa § 109 ods. 1 Exekučného poriadku (EP). Oprávnený sa môže domáhať vo vlastnom mene od dlžníka povinného vyplatenia pohľadávky iba v tom prípade, ak dlžník povinného nevyplatil oprávnenému alebo exekútorovi pohľadávku bezodkladne potom, ako mu bol doručený exekučný príkaz alebo keď sa pohľadávka stala splatnou. V prejednávanej veci žalobca podal žalobu skôr, než došlo k účinnému doručeniu príkazu na začatie exekúcie príkazaním pohľadávky a následne exekučného príkazu dlžníkovi povinnej, žaloba bola teda podaná predčasne. Súd však je pri svojom rozhodovaní viazaný stavom v čase vyhlásenia rozsudku. Exekútor mal pri doručovaní exekučného príkazu dlžníkovi povinnej postupovať spôsobom uvedeným v § 47 O.s.p. a keďže zo zásielky vrátenej

súdnemu exekútorovi dňa 27.9.2006 vyplýva, že žalovaný žiadal o doposielanie písomností, nemohol pri prvom pokuse súdneho exekútora pri doručovaní nastať účinok podľa § 47 ods. 2 O.s.p. Zásielka nebola uložená na pošte a nebolo vykonané opakované doručenie, nebol teda dodržaný postup podľa § 47 O.s.p. V inej exekučnej veci oprávnenej N. G. proti povinnej X. N. bol žalovanému ako dlžníkovi povinnej dňa 16.2.2006 zasielaný príkaz na začatie exekúcie prikázaním iných peňažných pohľadávok a exekučný príkaz na vykonanie exekúcie prikázaním inej pohľadávky, avšak zásielka bola vrátená bez vyznačenia dátumom neúspešného pokusu o doručenie, opakovaného doručenia a uloženia zásielky, resp. odopretia prijatia zásielky. Uvedené má potvrdzovať fakt, že W. M. sa nezdržoval na adrese G. XX, N., kde mu bola zásielka exekútora doručovaná. Súd prvej inštancie mal preukázané, že až dňa 20.9.2011 došlo k doručeniu príkazu na začatie exekúcie prikázaním iných peňažných pohľadávok žalovanému. Na prvej kópii doručienky, ktorú predložil žalobca, bola na mieste pre označenie obsahu zásielky uvedená poznámka „EP“, kým na kópii doručienky, ktorú poslal súdu exekútor dňa 16.7.2012 je dopísané v poznámke „EX 1004/02, EP - P - IPP“. Táto skutočnosť vzbudzuje pochybnosť, či bol žalovanému doručovaný príkaz na začatie exekúcie prikázaním iných peňažných pohľadávok z 22.9.2006 podľa § 106 Exekučného poriadku a exekučný príkaz, čiže príkaz na vykonanie exekúcie prikázaním inej peňažnej pohľadávky podľa § 107 Exekučného poriadku. Vzhľadom na rozpory v týchto dôkazoch súd prvej inštancie uzavrel, že nebolo jednoznačne preukázané doručenie uvedeného príkazu na začatie exekúcie prikázaním iných peňažných pohľadávok žalovanému. Pokiaľ ide o ďalšiu pohľadávku v sume 1.991,64 eur, nebolo v konaní preukázané ani vydanie príkazu na začatie exekúcie prikázaním tejto pohľadávky ani vydanie príkazu na vykonanie exekúcie, preto nemohli byť ani doručované. Ďalšou podmienkou pre podanie poddĺžnickej žaloby je splatnosť prikázanej pohľadávky. Z výdavkového pokladničného dokladu zo dňa 20.9.1996 vystaveného záložnou Nick Finance, ani z iných listinných dôkazov nevyplýva termín splatnosti pôžičky. Z výpovede svedka R.. L. mal súd za preukázané, že k splatnosti pohľadávky došlo na základe ústnej výzvy p. N. aj prostredníctvom ňou poverenej osoby R.. L., pričom už od počiatku malo byť zrejmé, že ide o krátkodobú pôžičku a že na základe týchto výziev žalovaný pôžičku aj splatil ešte v roku 1998. Došlo teda k zániku dlhu žalovaného voči X. N. - Nick Finance ešte pred začatím exekúcie proti nej v prospech žalobcu. Súd prvej inštancie nemal dôvod neveriť svedeckej výpovedi R.. L., ktorý nie je v žiadnom vzťahu k účastníkom konania. Skutočnosť, že žalovaný nepredložil v konaní, ktoré začalo až 8 rokov po splatnosti pôžičky príjmový doklad ním vystavený na tom nič nemení. Súd prvej inštancie dal za pravdu žalovanému, že z mediálnych informácií bolo známe, že povinná účtovníctvo riadne nevedla, nemala prehľad o tom, koľko komu vyplatila a koľko jej kto vrátil. Táto skutočnosť musí byť žalobcovi známa aj z trestného konania proti obvinenej X. N.. Súd prvej inštancie dodal, že vzhľadom na čas uplatnenia nároku žalobcu proti žalovanému by súd musel prihliadnuť aj na námietku premičania zo strany žalovaného. Premlčacia doba na uplatnenie práva veriteľky vo vzťahu k žalovanému na vrátenie požičanej sumy začala plynúť odo dňa nasledujúceho po uzatvorení zmluvy o pôžičke a márne uplynula dňa 29.5.1999 a 21.9.1999. Aj v prípade, ak by súd neuveril výpovedi svedka R.. L. vychádzal by z toho, že dlh žalovaného sa nestal splatným, nemohol by nárok žalobcu odvedený od nároku jeho dlžníčky priznať. Prvá objektívna možnosť vykonania práva je daná okamihom, kedy veriteľ mohol najskôr o plnenie požiadať. Tam, kde ide o právo z časovo neobmedzeného právneho vzťahu je pre začiatok premlčacej doby rozhodný deň nasledujúci po dni, kedy došlo k vzniku právneho vzťahu a nie deň, kedy došlo k splatnosti dlhu. Z uvedených dôvodov súd prvej inštancie žalobu zamietol a o trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a priznal žalovanému náhradu trov vo výške vyčíslenej v odôvodnení rozsudku.

3. Proti rozsudku podal odvolanie žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu a to proti všetkým výrokom rozsudku z dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. b/, d/ a f/ O.s.p. a navrhol, aby odvolací súd rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. V dôvodoch odvolania poukazuje na to, že žalovanému boli v roku 2011 doručené dve listiny, pričom spornou ostáva obsah zásielky, kde žalovaný spochybňuje, že v zásielke bolo okrem príkazu o začatí exekúcie aj exekučný príkaz na vykonanie exekúcie. V tejto súvislosti poukazuje na postavenie súdneho exekútora, ktorý niekoľkokrát zopakoval, že obsahom zásielky bol príkaz na začatie exekúcie, ako aj exekučný príkaz na vykonanie exekúcie. Uvedené vykonal na požiadanie žalobcu, ktorý chcel jednoznačne súdu preukázať doručenie listín žalovanému. Súdnym exekútor mal vedomosť o poddĺžnickej žalobe a bolo mu známe, aké účinky má doručenie uvedených listín. Poukázal aj na obsah jeho výpovede. V súvislosti s námietkou premičania citoval odôvodnenie rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/146/2008. K otázke splatnosti záväzku uvádza, že ho nie je možné považovať za splatný tak, ako uviedol žalovaný, resp. svedok L., pretože túto skutočnosť v konaní nepotvrdila povinná N., ktorá

bola navrhnutá ako svedok, ale súdu sa nepodarilo zabezpečiť jej výpoveď. Podľa názoru odvolateľa splatnosť nenastala v čase, ako uviedol žalovaný, resp. svedok L., nebolo preukázané, kedy výzvu na vrátenie pôžičky vykonala spoločnosť Nick Finance. Svedok L. nebol nijako splnomocnený na prevzatie finančných prostriedkov. Jeho výpoveď možno považovať za účelovú. Odvolateľ je toho názoru, že splatnosť nastala až doručením exekučného príkazu. V prípade, ak sa odvolací súd s týmto záverom nestotožní, prichádza do úvahy, že splatnosť nastala doručením žaloby žalovanému. V tejto súvislosti poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1ObdoV 2/2006. Odvolateľ ďalej namieta, že považuje vykonané dokazovanie za nedostatočné, má za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Žalovaný nebol schopný predložiť doklad o vrátení pôžičky, taký doklad sa nachádza v žiadnom zo súdnych spisov a preto podľa názoru odvolateľa nebolo preukázané vrátenie pôžičky zo strany žalovaného. Poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 3Co/69/2010. K rozšíreniu žaloby o zaplatenie sumy 60.000,00 Sk uvádza, že splatnosť záväzku sa odvíja od podania žaloby, preto bol aj tento nárok uplatnený v premlčacej lehote. Trvá na nároku aj v časti o zaplatenia príslušenstva pohľadávky. Pokiaľ ide o trovy konania namieta, že súd neprihliadol na okolnosti hodné osobitného zreteľa.

5. Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol, aby odvolací súd potvrdil rozsudok ako vecne správny a priznal žalovanému náhradu trov odvolacieho konania. S odvolacími dôvodmi sa nestotožňuje a v celom rozsahu ich ako neopodstatnené namieta. Zároveň má za to, že žalobca v odvolaní neprezentoval žiadne právne relevantné skutočnosti a argumenty, ktoré by mohli privodiť akúkoľvek zmenu rozhodnutiu vo veci. K doručovaniu príkazu na začatie exekúcie uvádza, že samotná skutočnosť, že JUDr. Dembický je súdnym exekútorom sama o sebe nemá za následok, že jeho tvrdenia nemôžu byť spochybnené, resp. vyvrátené. Na obálke zásielky, ktorá bola žalovanému doručená bolo uvedené výlučne označenie „EP“, čo znamená exekučný príkaz. Z toho je zrejmé, že žalovanému nebol doručený príkaz na začatie exekúcie. Žalovaný zdôrazňuje, že doručka, ktorú súdny exekútor predložil na výzvu súdu sa podstatným spôsobom líši od tej, ktorá sa nachádzala v súdnom spise, pretože na nej pribudli aj iné označenie ako len pôvodné „EP“. Táto skutočnosť nasvedčuje tomu, že na doručku boli dodatočne dopisované označenia, ktoré sa na nej v čase doručenia zásielky vonkoncom nenachádzali. Žalovaný upozorňuje na to, že poznámka „EP-P-IPP“ nie je v súlade s praxou uvedeného exekútora pri označovaní zásielok na doručkách, čo vyplýva z obsahu exekučného spisu oprávnenej G.. Pokiaľ sa týka okamihu splatnosti dlhu poukazuje žalovaný v celom rozsahu na svoje vyjadrenie zo dňa 29.11.2012. V prípade, ak medzi veriteľom a dlžníkom nebola určená doba splatnosti dlhu, premlčacia doba začína plynúť dňom nasledujúcim po dni, kedy medzi nimi vznikol zmluvný vzťah. Táto skutočnosť má základ nielen v dlhodobej a ustálenej súdnej praxi, ale aj v právnej teórii. Podľa jeho názoru aj právo vyzvať dlžníka na splnenie dlhu je právom majetkovým, podobne ako právo odstúpiť od zmluvy, ako uvádza rozhodnutie č. R 22/1995 a rozhodnutia českých súdov. K získaniu procesnej aktívnej legitímácie na podanie žaloby uvádza žalovaný, že základnou podmienkou podania poddĺžnickej žaloby je splatnosť dlhu. V prípade, ak k splatnosti nedošlo, nedisponuje oprávnený vecnou legitímáciou na podanie žaloby proti dlžníkovi povinného. Ide o osobitné právo, ktorým nedochádza k prevodu vlastníckeho práva k pohľadávke, preto ani veriteľ nie je oprávnený vyzvať poddĺžníka na plnenie, ako sa žalobca mylne domnieva. Poddĺžnicou žalobou oprávnený neuplatňuje svoju hmotnoprávnu pohľadávku proti dlžníkovi povinného, ale len svoje exekučné právo na uspokojenie pohľadávky voči povinnému. Ide o inštitút procesného práva. S poukazom na ust. § 3 ods. 1 OZ namieta, že nie je možné priznať ochranu právu dlžníčky žalobcu X. N. a nadväzného práva žalobcu uplatneného po neodôvodnene dlhej dobe. Žalovaný považuje za potrebné zdôrazniť, že svedok L. jednoznačne potvrdil tvrdenie žalovaného o vrátení pôžičky.

6. Žalobca ako odvolateľ v replike k vyjadreniu žalovaného naďalej zotrváva na názore, že súd prvej inštancie nedostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie žalobe nevyhovieť, pretože sa nezaoberal spornými skutočnosťami a skutočnosťami, ktoré sú rozhodujúce pre vyhovieť žalobe. Opakuje, že podľa jeho názoru bolo žalovanému preukázateľne doručený exekučný príkaz spolu s príkazom na začatie exekúcie. Je toho názoru, že svedeckú výpoveď súdneho exekútora nemožno spochybníť. Vzhľadom na súbor okolností, ktoré determinujú spochybnované nedostatky vo forme odosielania pošty pri otázke premlčacej doby považuje tvrdenie o začatí plynutia za nespochybniteľné. Poukazuje na všeobecne uznávané rozhodnutie o začiatku plynutia premlčacej lehoty, napríklad rozhodnutie R 1/1998 a rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 4Cdo/146/2008. Úlohou súdu je prihliadnuť na všetky okolnosti hodné osobitného zreteľa, takouto okolnosťou je aj povaha zmluvy, ktorá sa vyznačuje nedefinovaním premlčacej doby a nedefinovaním splatnosti pohľadávky. Citujúc z odbornej literatúry uvádza, že nárok žalobcu, s ktorým sa spája začatie plynutia premlčacej doby nemožno uplatniť skôr ako subjektívne

právo. Preto navrhuje zrušiť rozsudok a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, resp. zmeniť rozsudok a žalobe vyhovieť. Uplatňuje si aj nárok na náhradu trov celého konania.

7. Žalovaný v duplike na repliku odvolateľa uvádza, že žalobca opätovne zdôrazňuje dôkaznú váhu svedeckej výpovede JUDr. Andreja Dembického, ktorá má byť automaticky a bezvýhradne akceptovaná, čo by však znamenalo popretie zásady rovnakej váhy dôkazov. Opätovne poukazuje na skutočnosť, že údaje o obsahu spornej zásielky boli preukázateľne až dodatočne po doručení zásielky žalovanému v priebehu súdneho konania po dožiadaní exekútora súdom doplnené, čo je neprípustné. Dodatočná neprípustná manipulácia s verejnou listinou nasvedčuje snahe „ozdraviť“ chýbajúci údaj a tak skresliť rozhodujúce skutočností v prospech žalobcu. Všeobecné úvahy odvolateľa k otázke plynutia premlčacej doby nemožno označiť inak ako samoučelné teoretizovanie bez vplyvu na posúdenie predmetnej veci. Žalobcovi sa nepodarilo spochybníť súdu prvej inštancie o premlčaní nároku na vrátenie pôžičky. Pre úplnosť žalovaný poukazuje na to, že žalobca v replike nereagoval na jeho vyjadrenie, že ak by pohľadávka veriteľa na vrátenie pôžičky nebola splatná, nedošlo by k prvej a základnej podmienke pre podanie poddĺžnickej žaloby, že názor žalobcu, podľa ktorého podaním žalobného návrhu došlo k výzve na zaplatenie dlhu za nesprávny, že nie je možné priznať ochranu práv od dlžníčky žalobcu podľa § 3 ods. 1 OZ, že svedok R.. L. potvrdil tvrdenia žalovaného o vrátení pôžičky a že z citácie Denníka Korzár, na ktoré žalobca v odvolaní odkazuje bola prezentovaná až po vydaní uznesenia o vyhlásení dokazovania za skončené. V ostatnom trvá na obsahu svojho vyjadrenia k odvolaniu.

8. Po doručení dupliky podal žalobca ďalšie písomné vyjadrenie zo dňa 29.12.2016. Vychádzajúc z ust. § 374 ods. 3 CSP odvolací súd rozhodol, že toto ďalšie podanie nie je potrebné doručiť žalovanému, pretože sa v ňom iba opakujú predchádzajúce prednesy a obsahy písomných podaní odvolateľa.

9. Dňa 1.7.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (CSP), ktorý platí aj na konanie začaté predto dňom nadobudnutia jeho účinnosti, ak nie je ustanovené inak (§ 470 ods. 1). Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali predto dňom nadobudnutia účinnosti zákona, zostávajú zachované (§ 470 ods. 2 prvá veta).

10. Odvolateľ podal odvolanie za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku (O.s.p.), preto krajský súd ako súd odvolací posudzoval odvolanie z hľadiska jeho prípustnosti a uplatnených odvolacích dôvodov podľa ustanovení predchádzajúceho procesného predpisu. Po zistení, že boli splnené podmienky prípustnosti odvolania, prejednal odvolací súd vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania, pretože nebol daný dôvod na jeho nariadenie podľa § 385 ods. 1 CSP. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu uvedenom v § 379 a § 380 CSP spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je nedôvodné.

11. Žalobca odôvodnil podané odvolanie odvolacími dôvodmi podľa § 205 ods. 2 písm. b/, d/ a f/ O.s.p. Odvolací dôvod podľa § 205 od. 2 písm. b/ O.s.p. spočíva v existencii inej vady konania, než sú tzv. vady zmätočnosti uvedené v ustanovení § 221 ods. 1 O.s.p. Odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p. sa týka chybných skutkových zistení, ktoré súd vyvodil z vykonaných dôkazov a na základe ktorých vec posúdil po právnej stránke. Nesprávnosť skutkových zistení je daná tým, že nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Jednotlivé skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. § 132 až § 135 O.s.p., a to vzhľadom na skutočnosť, že súd bral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré súd založil na chybnom hodnotení dôkazov. Pod nesprávnym právnym posúdením veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie pochybenie súdu spočívajúce v tom, že na zistený skutkový stav neaplikoval príslušnú právnu normu alebo aplikoval nesprávnu právnu normu, prípadne aplikoval správnu právnu normu, ale jej obsahoval interpretoval nesprávne, alebo tiež právnu normu interpretoval správne, ale na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikoval. Odvolací súd je toho názoru, že namietané odvolacie dôvody nie sú dané.

12. Podľa § 106 ods. 1, 2 EP exekútor poverený vykonaním exekúcie a) prikáže dlžníkovi povinného, aby po doručení príkazu na začatie exekúcie prikázaním pohľadávky (ďalej len "príkaz na začatie exekúcie") nevyplatil túto pohľadávku povinnému, b) upovedomí o začatí exekúcie prikázaním pohľadávky oprávneného a povinného a povinnému zakáže, aby po tom, keď sa mu doručí upovedomenie o

začatí exekúcie, akokoľvek nakladal so svojou pohľadávkou až do výšky vykonateľnej pohľadávky a jej príslušenstva. Exekútor doručí príkaz na začatie exekúcie dlžníkovi povinného do vlastných rúk.

13. Podľa § 107 ods. 1, 2 EP exekútor vydá exekučný príkaz (príkaz na vykonanie exekúcie prikázaním pohľadávky) po márnom uplynutí lehoty na podanie návrhu na zastavenie exekúcie, ktorý má odkladný účinok, alebo po tom, keď sa mu doručí rozhodnutie súdu, ktorým sa takýto návrh zamietol. Exekučný príkaz sa doručí oprávnenému, povinnému a dlžníkovi povinného. Povinnému a dlžníkovi povinného sa doručí do vlastných rúk

14. Podľa § 109 ods. 1 EP ak dlžník povinného nevyplatí exekútorovi pohľadávku bezodkladne po tom, keď sa mu doručil exekučný príkaz alebo keď sa stala pohľadávka splatnou, môže sa oprávnený domáhať vo vlastnom mene od dlžníka povinného na všeobecnom súde dlžníka povinného vyplatenia pohľadávky. Nesmie však s dlžníkom povinného, ak ide o túto pohľadávku, uzavrieť na úkor povinného zmiernie, ani odpustiť jej zaplatenie. Dlžník povinného si v takomto prípade nemôže započítať ani svoju vlastnú pohľadávku, ktorú má voči oprávnenému.

15. Súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie o zamietnutí žaloby na zistení, že neboli splnené podmienky pre podanie poddlžníckej žaloby podľa § 109 ods. 1 EP. Vyslovil pochybnosti, či bol žalovanému doručený príkaz na začatie exekúcie prikázaním iných peňažných pohľadávok podľa § 106 Exekučného poriadku a exekučný príkaz, čiže príkaz na vykonanie exekúcie prikázaním inej peňažnej pohľadávky podľa § 107 Exekučného poriadku. Vychádzajúc z listinných dôkazov a z výpovede svedka súdneho exekútora JUDr. Andreja Dembického uzavrel, že nebolo jednoznačne preukázané doručenie príkazu na začatie exekúcie žalovanému ako dlžníkovi povinnej. Ďalším podstatným dôvodom bol záver súdu prvej inštancie o tom, že pre vznesenú námietku premlčania nie je možné premlčané právo priznať. Súd prvej inštancie vychádzal aj zo záveru, že žalovaný svoju pohľadávku voči X. N. zaplatil

16. Odvolací súd sa v zásade stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie a konštatuje predovšetkým správnosť skutkového a právneho záveru napadnutého rozhodnutia v tom, že nebolo jednoznačne v konaní preukázané doručenie oboch dokumentov, ktoré je súdny exekútor povinný doručiť dlžníkovi povinného pri exekúcii prikázaním iných peňažných pohľadávok, ktorými sú príkaz na začatie exekúcie podľa § 106 ods. 1 EP a príkaz na vykonanie exekúcie podľa § 107 ods. 1 EP. Pri posudzovaní otázky existencie a vymáhateľnosti dlhu žalovaného voči povinnej Dobroslave Krajníkovej sa stotožňuje so záverom, že aj keby jednoznačne nebolo preukázané, že žalovaný vrátil peňažnú pôžičku povinnej, jej pohľadávka voči žalovanému ako dlžníkovi povinnej je premlčaná vychádzajúc z ustálených právnych názorov rozhodnutí najvyšších súdnych autorít.

17. V súvislosti s doručovaním príkazu na začatie exekúcie a príkazu na vykonanie exekúcie dlžníkovi povinného poukazuje odvolací súd na svoje predchádzajúce rozhodnutie, uznesenie z 15.5.2012 č. k. 3Co/364/2011-278, v ktorom sa podrobne vyjadroval k okolnostiam doručovania zásielky s exekučným príkazom žalovanému a k postupu súdneho exekútora pri doručovaní tejto zásielky v mesiaci september 2006. Odvolací súd poukazuje na skutkové zistenia súdu prvej inštancie, ktoré nepochybne vyplývajú z vykonaných dôkazov a to je zjavný vizuálny rozdiel medzi doručenkou, ktorú predložil súdny exekútor JUDr. Andrej Dembický súdu prvej inštancie dňa 17.7.2012 (č. I. 290 spisu) a doručenkou, ktorú predložil dňa 28.11.2012 (č. I. 381 spisu). Je evidentné, že doručenky (obe vo fotokópii) sa vizuálne zhodujú v dolných poliach s adresou, dátumom doručenia a podpisom žalovaného, odlišné je jedine pole, do ktorého sa vpisuje označenie dokumentu. Na kópii doručenky, ktorú exekútor súdu predložil neskôr je dopísaný text, keď za písmenami „EP“ je uvedená pomlčka a dopísaný text „P-IPP“. Povinnosť súdneho exekútora riadne označiť doručeníú písomnosť a doručenkou vyplýva z ust. § 13 ods. 3 výnosu Ministerstva spravodlivosti SR č. 1/1998 zo dňa 15.6.1998, ktorým sa vydáva kancelársky poriadok pre súdnych exekútorov. Spomínaný zjavný rozdiel medzi doručenkami spochybňuje osobnú výpoveď exekútora o konkrétnom obsahu doručovanej zásielky. Odvolací súd sa preto prikláňa k záveru súdu prvej inštancie o tom, že dňa 20.9.2011 bol žalovanému doručený iba exekučný príkaz podľa § 107 ods. 1 Exekučného poriadku. Z obsahu príkazov súdneho exekútora pritom vyplýva, že obidva príkazy boli vydané v rovnaký deň, 22.9.2006. Odvolací súd nesúhlasí s odvolacou námietkou odvolateľa, že výpoveď súdneho exekútora by sa mala vyhodnocovať odlišným spôsobom ako iný dôkaz. Dôveryhodnosť každého dôkazu je možné spochybniť, v prejednávanej veci obsah výpovede o obsahu zásielky je možné považovať za spochybnenú skutočnosťou predloženia dvoch rozdielných fotokópií doručeníek práve od uvedeného súdneho exekútora. K samotnému významu

riadneho doručenia príkazu na začatie exekúcie (§ 106 ods. 1 EP) je potrebné uviesť, že tzv. arestatórium vo vzťahu k dlžníkovi povinného znamená začatie exekúcie a zákaz vyplatiť exekvovanú pohľadávku povinnému. Pre úplnosť je potrebné dodať, že oprávnený získava procesnú aktívnu legitimitáciu na podanie poddžníckej žaloby sa odvíja až po doručení exekučného príkazu (§ 107 ods. 1 EP) dlžníkovi povinného, pričom žalobné právo (actio nata) vzniká v deň nasledujúci po doručení exekučného príkazu, resp. v deň nasledujúci po splatnosti pohľadávky, ak nastala neskôr (§ 108 ods. 2 EP).

18. Ďalšie odvolacie námietky žalovaného smerujú k záveru súdu prvej inštancie o tom, že pohľadávka žalovaného je premlčaná. Odvolateľ argumentuje právnym názorom Najvyššieho súdu SR v rozhodnutí sp.zn. 4Cdo/146/2008. Odvolací súd konštatuje, že samotný dovolací súd v citovanom rozhodnutí výslovne uvádza, že sa odkláňa od doterajšej judikatúry a súdnej praxe. Odvolací súd je toho názoru, že ide o rozhodnutie ojedinelé, ktoré nemožno považovať za právny názor zodpovedajúci ustálenej rozhodovacej praxi najvyšších súdnych autorít podľa čl. 2 ods. 2 Základných princípov Civilného sporového poriadku.

19. Povinná X. N. požičala žalovanému dňa 20.9.1996 sumu 160.000,00 Sk. V konaní nebolo preukázané, že by došlo k uzavretiu písomnej zmluvy o pôžičke a zo žiadneho dôkazu, ktorý bol v konaní vykonaný nevyplýva, že došlo k dohode o čase splatnosti poskytnutej pôžičky. Nebolo ani preukázané ani to, že by doba splatnosti bola ponechaná na vôľu dlžníka, čo by zakladalo možnosť veriteľa podať návrh na určenie doby splatnosti podľa § 564 Občianskeho zákonníka. Podľa § 563 OZ, ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa potom, čo ho o plnenie veriteľ požiadala. Splatnosť dlhu má význam z hľadiska určenia začiatku plynutia všeobecnej premlčacej doby podľa § 101 OZ. Citované ustanovenie sa týka výlučne tých prípadov, kedy doba plnenia nebola vôbec určená. Právny názor, ktorým argumentuje žalobca, podľa ktorého môže veriteľ požadovať dlžníka o splnenie dlhu kedykoľvek, prípadne aj po uplynutí všeobecnej premlčacej doby od okamihu vzniku dlhu, by mohol spôsobiť značnú neistotu na strane dlžníka, spoliehajúceho sa na význam plynutia času v súkromnoprávných záväzkových vzťahoch a na samotný účel inštitútu premlčania, ktorým je pôsobiť na subjekty občianskoprávných vzťahov, aby v primeraných dobách uplatnili svoje práva a zároveň aj zabrániť tomu, aby povinné osoby neboli po časovo neprimeranej dobe nútené splniť si svoje povinnosti. Inštitút premlčania takto zabraňuje dlhodobému trvaniu práv a im zodpovedajúcim povinnostiam (R 16/2014). Tento inštitút (premlčanie) poskytuje východisko, ako predísť, resp. riešiť situácie, kedy až po dlhej dobe dochádza k uplatneniu majetkového práva zo strany veriteľa a tak sa vznáša do záväzkových právnych vzťahov účastníkov právna neistota, resp. hrozba, že dlžník môže byť vystavený bez zreteľa na čas (bez obmedzenia doby) úspešnej žalobe zo strany veriteľa. V inštitúte premlčania sa premieta pravidlo vigilantius iura scripta sunt, teda že zákony sú písané pre bdelych, teda pre tých, ktorí o svoje práva dbajú; alebo inak povedané, že právo patrí bdelym (Uznesenie NS SR 1 Mcdo 8/2008, uverejnené na www.najpravo.sk <<http://www.najpravo.sk/>>). Ustálený právny názor právnej teórie a praxe teda vychádza z toho, že ak splatnosť nebola dohodnutá ani inak určená, začiatok plynutia premlčacej doby podľa § 101 nastáva dňom nasledujúcim po vzniku dlhu. Tento záver vychádza z toho, že veriteľ môže už nasledujúci deň po vzniku dlhu vyvolať splatnosť dlhu a svoje právo aj vykonať (rozhodnutie R 28/1984, citované aj v Števec, M., Dulak, A, Bajánková, J a kol. Občiansky zákonník I. § 1 - 450. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2015, s. 687, rovnako pozri Vojčík, P. a kol. Občiansky zákonník. Stručný komentár. Bratislava : Iura editio, 2008, s. 209).

20. Odvolací súd uvádza, že je nesprávny názor odvolateľa v tom, že splatnosť dlhu žalovaného nastala doručením exekučného príkazu. Doručenie exekučného príkazu v žiadnom prípade nevyvoláva hmotnoprávne následky vo vzťahu medzi povinným a dlžníkom povinného. Práve naopak, EP výslovne počíta s možnosťou, že dlh dlžníka povinného sa stane splatným až od doby neskôršom po doručení exekučného príkazu, nie však doručením exekučného príkazu (§ 108 ods. 2 EP).

21. Vychádzajúc zo záveru o premlčaní pohľadávky povinnej voči dlžníkovi povinného nie je potom právne významné posudzovanie výpovede svedka L. a skúmanie okolností, či skutočne došlo k vráteniu pôžičky zo strany žalovaného povinnej X. N.. Splatnosť pohľadávky nemohla nastať ani podaním poddžníckej žaloby.

22. Vzhľadom na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne, preto ho potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP.

23. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní mal plný úspech žalovaný, preto mu odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacích trov proti neúspešnému žalobcovi.

24. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 2 CSP).

25. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 420 - § 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Táto povinnosť neplatí v prípadoch uvedených v ust. § 429 ods. 2 CSP.